מונולוג של אחות

שלום, אני אחות ושמי שולה. שמתם לב? אמרתי אחות לפני שולה — זה יצא לי כך ללא כוונה. אני רגילה כל כך להיענות לקריאות „אחות!" עד כי לפעמים אני חושבת על עצמי קודם כל בשם התואר שלי — **„האחות** שולה".

לא תמיד היה כך. כשגמרתי את השמינית חייתי פשוט שולי, ועמדתי בפני אותן בעיות הניצבות בפני כל נערה בוגרת תיכון. מה הלאה? לאן לפנות? להתגייס מיד לצבא? אולי לעתודה אקדמאית? אולי להוראה בספר? למען האמת, ההוראה לא משכה אותי כל כך. לצבא? ככה סתם בלי שום הכשרה מוקדמת? פירוש הדבר להיות רק עוד טוראית נוספת בשורה של טוראיות. אם כן, ללכת לעתודה. כן — אבל מה ללמוד? רציתי מקצוע... רציתי לימודים מעניינים... רציתי ללמוד בחברה נחמדה... וכמובן, מקצוע שאוכל להשתמש בו בזמן שירותי הצבאי. ההתלבטויות היו רבות, ואת ההחלטה אתם כבר יודעים. אחות — מקצוע שענה על כל דרישותי, ועל הרבה יותר, כי אז עוד לא ידעתי ולא הערכתי את **כל** המשמעויות הנובעות מארבע אותיות אלה הפשוטות לכאורה **אחות**. אחרי ההחלטה החלו העניינים להתגלגל: יום ההרשמה — והספקות. יום פתיחת הלימודים — ההכרויות החדשות.

היום בו לבשתי מדי תלמידה לראשונה — ההתרגשות של אמא וכל השכונה.

יום סיום הלימודים וקבלת התעודה — הגאווה הוריסיפה לפחות 5 סמ' לקומתי.

ובין התאריכים האלה שלוש שנות לימוד בבית הספר לאחיות מוסמכות (אגב, ללא תשלום שכר לימוד) לימודים — קשים אבל מעניינים להפליא. עבודה — לעתים מפרכת, אבל בסופה תמיד סיפוק. כל זה היה אז... בינתיים עברו מספר שנים, עם סיום הלימודים התגייסתי לצבא כקצינה, השתלמתי בחדר ניתוח וכעת אני נשואה ואם לשני ילדים ולכן עובדת במשרה חלקית. כפי שאתם רואים אני כבר „מיושבת בדעתי" ולא מסתכלת על העולם באותן עיניים „רומנטיות" כבעבר, ובכל זאת בכל פעם כשאני רואה חולה עומד על רגליו ועוזב את בית החולים שלא על מנת לחזור אליו — אני מתרגשת מחדש כמו ביום הראשון. יש לי לא רק אפשרויות קידום ותנאים סוציאליים טובים, אלא גם הזכות לתרום לזולת בעבודה יום יומית.

לפרטים נוספים ולהרשמה אנא פני אל מחלקת האחיות, מרכז קופת-חולים, רח' ארלוזורוב 101, תל-אביב.

קופת חולים
של ההסתדרות הכללית
של העובדים בארץ-ישראל

מכתבים

זה רדיו?

בריגשי־תיעוב הקשבתי לדבריו של הרב שלמה גורן שאמר ברדיו: „רמת־הגולן קדושה יותר משטה הגדה המערבית..." המילה „קדוש" (אגב, מה זה?) מזדהה שוב עם הרג וכפייה, בכי ודמעות — תיזכורת לתקופות חשוכות. ובנשימה אחת מדברים על „עליונותנו המוסרית" ו„עם נבחר". מישגים מטורפים שאין בהם תשובה לבעיות החמורות העומדות בפנינו, ומשולים לכיבוי שריפה באמצעות נפט... והשאלה הנשאלת בקשר לכך היא: מדוע צריכים אנחנו לשלם מחיר קולקטיבי על השיגעון הזה?

ערן רוזנברג, קיבוץ חצור

האזנתי לתוכנית ששודרה בשידורי ישראל, בה רואיין אלוף־משנה (מיל.) אהרון דוידי, מי שהיה פעם קצין צנחנים ראשי, ועכשיו הוא מתיימר לשאת בתואר מחנך בתוקף היותו מרצה באוניברסיטה. האזנתי ולא האמנתי למישמע אוזני. מיספר פעמים חזר דוידי, שכבודו הצבאי במקומו מונח, ודיבר על המילחמה הבאה הצפויה למדינת־ישראל, כשהוא מדביק כל הזמן למילה „מילחמה" את התואר „טובה." „המילחמה הבאה צריכה להיות טובה," או „חשוב שנילחם מילחמה טובה." מבלי להתייחס להשקפותיו ומשגיו של דוידי, איני תופסת איך ניתן בכלל לצרף יחד מושגים כמו „מילחמה" ו„טוב." זה כמו להגיד: „אני בעד חושך בהיר." האם מילחמה שאנחנו מנצחים בה היא מילחמה „טובה"? לא הייתי רוצה שאדם כמו דוידי יבוא באחד הימים לנחמני במילים: „אין דבר, בנך נפל במילחמה טובה!"

אסתר כריך, תל־אביב

פרשת חזני

בהעולם הזה קוראים אתה לכמה שבועות מאמרים חריפים נגד עיתונים המפרסמים „סקופים" של עיתונים אחרים, מבלי להזכיר את העיתון בו פורסמו הסקופים לראשונה. מה נדהמתי לגלות בהעולם הזה (1927) את הסיפור על החסינות שביקש הח"כ והשר לשעבר מיכאל חזני, אחרי שהוגשה נגדו תביעת פיצויים בגין מעורבותו בתאונת־דרכים. סיפור זה פורסם לראשונה בעמוד הראשון של השבועון מישפט וכלכלה מס' 6 מיום רביעי 10.7.74. חבל שלא מצאתם לנכון להזכיר את מקור הסיפור.

אריה לביא, עורך „מישפט וכלכלה", תל־אביב

● זכות הבכורה בפירסום מגיעה כמובן למישפט וכלכלה, אולם במיקרה הנדון אין מדובר בחקירה או במיבצע עיתונאי מיוחד, אלא בכרוניקה רגילה. יחד עם זאת, העולם הזה לא התייחס לעצם הידיעה, אלא לצד המישפטי והתחוקתי שלה, דבר שמישפט וכלכלה לא עשה.

ברצוננו להעיר לכתבה שהופיעה בעמ' 17 בשבועונכם (העולם הזה 1927) שבה צוטט שמו של עו"ד יוסף שלוש ממשרדנו כפרקליטו של חברי־הכנסת חזני, ולהלן הערותינו.

משתמע מתוך כתבתכם זו כאילו חברי־הכנסת חזני מנסה, בטענת חסינות, להתחמק מתשלום פיצוי כלשהו בקשר לתאונה שאירעה לפני כ־8 שנים. חבר הכנסת חזני אמנם מופיע כאחד הנתבעים בתובענה זו, שהוגשה ע"י הגב' דפנה פרידמן ואביה עו"ד ג. מאירי, כשהנתבע האחר, הנו קואופרטיב אגד, ברם הואיל וחבר־הכנסת חזני היה מבוטח בעת התאונה נשוא הדיון בתביעה הנ"ל בבוחן, חברה לביטוח בע"מ, שאנו פרקליטיה, הרי אף אם היה מחוייב בדין, דבר הנראה בעיניו מסופק ביותר, היתה חברת ביטוח זו נושאת בתשלום, ולא מר חזני אישית.

לחבר הכנסת חזני, אין כל אינטרס אישי בעניין זה, ולדעתנו אף לא אחריות או אשמה בגינו, לא למותר לציין ולהדגיש כי בהחלטתו מיום 30.6.74 קבע בית־המישפט המחוזי „כי היה חוסר תום לבב בהגשת התביעה, בחיפזון בשעתה, חיפזון לאחר שנות שינה עמוקה, כביכול."

א. שהיש את א.ר. שהיש, עו"ד, תל־אביב

● חבל שהפרקליטים אינם מתייחסים כלל לנקודה המרכזית בכתבת העולם הזה: הטענה שטענו בשם ח"כ חזני שאין ח"כ אחראי לתאונות המתרחשות בשעה שהוא נוסע „במילוי תפקידו".

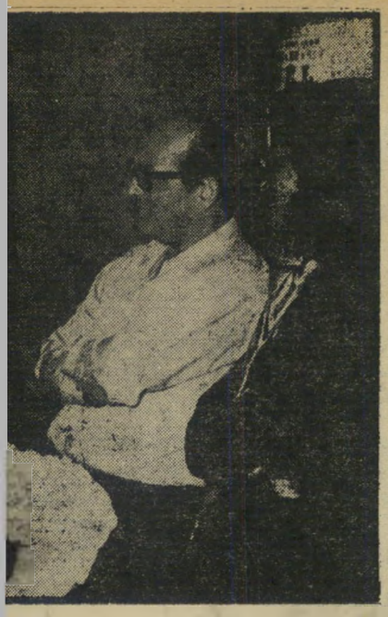

הלוקש של מנכ"ל הטלוויזיה הלימודית לורברבוים (למעלה) הדהים את הציבור - וכדי למשמש את הרושם האכיל שר־החינוך את הכנסת בלוקשון

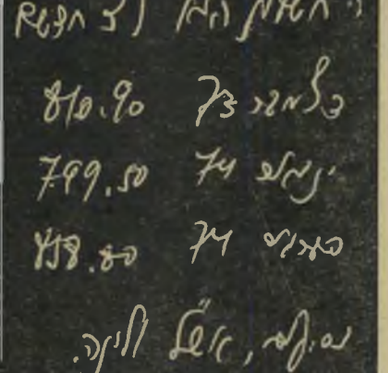

חשבון שקר

זהו החשבון שנתן משרד־החינוך לח"כ יוסי שריד, והמהווה כאילו פירוט סכום האש"ל המופיע ב„לוקש" של לורברבוים למארס 1974.

אהרון ידלין הוא שר־החינוך, ואחראי לכל הנעשה במישרדו. ח"כ יוסי שריד, הוא חבר ועדת־החינוך של הכנסת, וחבר מיפלגתו של ידלין. בכל זאת, כאשר ביקש שריד לאמת את גילויי העולם הזה (1920, 1922), על ההפקרות בטלוויזיה הלימודית, לא היסס מישרד־החינוך לרמות, ובצורה גסה, את חברי־הכנסת יוסף שריד. הכל — כדי לחפות על מנכ"ל הטלוויזיה הלימודית, יעקב לורברבוים.